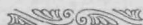

Največkrat pa svojo pobožnost kažemo v molitvi. Zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi, pred delom in po delu molimo mi kristjani. Mnogo je pa takih kristjanov, ki se molitve sramujejo in branijo. O, zaslepijenih ljudi! Mi, otroci Marijini, se pa molitve nikjer ne sramujemo in noben dan ne bodimo brez molitve. — Ali je mogoča večja sreča na tem svetu kot pobožna molitev? Kdaj je človek bolj vzvišen kot takrat, ko se na kolenih, s sklenjenimi rokami klanja svojemu Bogu? — Posebno zdaj, ko ves svet krvavi v vročem in strašnem boju; posebno zdaj, ko vse vzdihuje po blaženem miru — posebno zdaj je treba veliko molitve. Dobri otroci v Marijinih vrtcih naj tekmujejo med seboj v goreči molitvi! Neprestano in z velikim zaupanjem naj prosijo usmiljenega nebeškega Očeta za mir, srečo, zmagó, za svojce v vojski, za domovino. Marija bo nesla molitev svojih otročičev pred prestol svojega Sina, naj usliši njih goreče prošnje.

Patron mladine, sv. Alojzij, naj bo vaš zgled molitve! Tako rad je on molil, da se je mnogokrat ločil od tovarišev, se zaklenil v svojo sobico, pokleknil pred Marijino sliko in zaupno molil. Večkrat so ga skrivaj opazovali v pobožni molitvi, in vsakega je podoba nedolžnega mladeniča, združenega z Bogom, globoko genila. Marija je bogato poplačala svojega častilca. Presadila je to prelepó cvetko v svoj nebeški Vrtec. Ali se ne bomo potrudili tudi mi, da posnemamo svojega patrona? Ali ne bomo tudi mi resnično pobožni, da se snidemo kdaj v nebeškem Vrtcu pri mili Materi s svojim patronom? —

(Dalje.)

J. S - lič.

Rešitev po Marijini svetinjici.

Vojak J. Petrovič, doma od Sv. Barbare v Halozah na Štajerskem, je pisal z goriškega bojišča domov takole: Dne 22. julija se je na Doberdobski planoti nekaj metrov pred menoj razpočil šrapnel. Zadeli sta me dve krogli v levo roko, ena pa v desno, in v vsako nogo ena. Ali kosti se mi ni nobena dotaknila. Ena krogla je pa

šla na levi strani prsi naravnost proti srcu, kakor se vidi na suknji in srajci. Ta je zadela v svetinjice s tako močjo, da je ena svetinjica na pol preganjena, druga pa tako udarjena, da se nê vidi več, kaka podoba je bila na njej. Svetinjice so tako majhne, da so podobne vinarju; a krogla je ravno nanje priletela, se odbila in šla na drugem mestu skozi suknjo. Jaz nisem udarca nič občutil. Tudi zdravniki so preiskovali, kje bi bila kaka znamenja, a niso našli nič. — Tako Marija obvaruje svoje častilce. Pri tem je storila očiten čudež.

Ne sodi ljudi po obleki!

Slaven mož gre z revnim človekom k županu. Bil je tudi sam slabo oblečen. Ko potrka, pogleda sluga vun, kdo da je, in reče županu: »Nekdo v slabi obleki.« Župan mu naroči: »Povej, da zdaj ne utegnem, da imam preveč dela.«

Učenjak gre domov, obleče praznično obleko in se vrne ter zopet potrka. Sluga reče: »Prišel je gospod v lepi, gosposki obleki.« — »Naj le vstopi,« se oglasi župan.

Ko je stal pred županom, je neprenehoma poljubljal pokrivalo in suknjo. Župan se čudi, da se tak slaven mož tako neumno vede, in ga vpraša, zakaj poljublja svojo obleko.

Učenjak odgovori: »Suknja mi je pomagala, da sem prišel do vas. Prej, ko sem bil v slabi obleki, me niste pustili predse, zdaj pa takoj.«

Odslej ni župan nič več sodil ljudi po obleki.

Žalostnemu srcu.

Zapadel je sneg naša polja, Pa čuj, posijalo bo solnce
utihnili zbori so ptic — na polja, vrtove gorkó
kako je puščobno po vrtilih, in pesmi se bodo glasile,
ko ni jih več lepíh cvetic! odmeval log radostno bo.

In takrat zapoj, mila duša,
zapoj in zavriskaj glasno,
ker sreča ti bode priplula,
smejalo se solnčece bó.

Jak. S—lič.